

Középszó

*Az emberi kultúra része a tudomány,
a tudomány része a matematika,
a matematika része a geometria,
a geometria viszont áthatja az emberi kultúrát.*

Aki idáig elolvasta a könyvet, sejti, hogy mit fog itt találni. Vannak azonban, akiknek fontos az előszó, az utószó, a bevezetés, az epilógus, a fejezetek személyes tartalma, hiszen ezek olvasása után dönt arról, hogy elolvassa-e a könyvet vagy nem. Én is szeretnék megfelelni ebből a szempontból legalább azoknak, akik a könyv tartalomjegyzékébe is belenéznek, és így megtalálták ezt a különös című fejezetet. Hát legyen!

Ez a könyv egy olyan pillanatkép a geometriáról, amelynek elkészítésénél a szerző játsza az objektív szerepét. A kép tehát torzul, tükrözi a szerző valamennyi kimondott, illetve kimondatlan problémáját egészről és részről, tudományos kutatásról, a szép fogalmáról, a gyökerek fontosságáról és meghatározó voltáról, a kommunikáció nyelvének választásáról és az emberi kultúráról.

Könyvünknek mint irodalmi alkotásnak a nyelve az anyanyelv, a tanító jelleggel írott gondolatok a jelenkori modern tudományos nyelvezetet és fogalomrendszert használják, és a kortalan, fontos gondolatok a megálmodójuk tolla alapján – kötetlen magyar fordításban – szólalnak meg.

A szép fogalma nem köthető az emberi kultúra semelyik körülhatárolt területéhez, de magához az emberi kultúrához sem. A szép dolgok egymást erősítik, ez indokolja versek megjelenését egy olyan könyvben, mely a geometria szépségeiről szól. Ezen gondolat persze nem új, Weierstrass szerint:

*Egy matematikus, akiben nem lakozik egyúttal valami a költőből,
sohasem válik tökéletes matematikussá.*